

РЕШЕНИЕ

№ 1473

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Йоана Генжова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Рени Коджабашева Въззивно гражданско дело
№ 20211100507293 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение от 17.03.2021 г., постановено по гр.д.№ 40928/ 2019 г. на Софийски районен съд, II ГО, 68 състав, е отхвърлен като неоснователен предявеният от ЗК "У." АД- гр. София /ЕИК *****/ срещу ЗД "Б.И." АД- гр. София /ЕИК *****/ осъдителен иск по чл.411, изр.2 КЗ за присъждане на сумата 863.22 лв., представляваща с б о р от платено застрахователно обезщетение /848.22 лв./ по застраховка "Каско на МПС" по щета № 18119000275/ 2018 г. за имуществените вреди на товарен автомобил "Дачия Логан" с рег.№ *****, причинени при реализирано на 29.05.2018 г. в гр. София пътно- транспортно произшествие с участието на автомобил „Фолксваген Поло” с рег.№ *****, застрахован по риска "Гражданска отговорност" при ответника, и т.нар. ликвидационни разноски /15 лв./. На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът ЗК "У." АД е осъден да заплати на ответника на ЗД "Б.И." АД сумата 360 лв.- разноски по делото /за платено адв. възнаграждение/.

Постъпила е **въззивна жалба** от ЗК „У.“ АД- гр. София /ищец по делото/, в която са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на постановеното от СРС отхвърлително решение, с искане да бъде постановена отмяната му и да бъде постановено решение за присъждане на претендираното регресно обезщетение, ведно със законната лихва и разноските по делото.

Въззиваемата страна ЗД „Б.И." АД- гр. София /ответник по делото/ оспорва

жалбата и моли постановеното от СРС решение да бъде потвърдено, като претендира за разноски.

Предявен е иск с правно основание чл.411 КЗ.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира **от фактическа и правна страна** следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е **основателна**.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

По същество постановеното от СРС, 68 състав решение е неправилно и следва да бъде отменено.

Регресното право на застрахователя по имуществена застраховка „каска“ възниква в момента, в който е удовлетворил застрахования и оттогава вземането му става изискуемо. В настоящия случай регресното право на ищеца- като застраховател по имуществена застраховка „каска“, е упражнено срещу застрахователя по риска „гражданска отговорност“ на делинквента.

В първоинстанционното производство не е било спорно между страните, че ответникът е застраховател по риска „Гражданска отговорност“ на виновния за процесното ПТП водач /писмен отговор на исковата молба от 14.10.2019 г./. Обстоятелството, че управляваният от В.П. лек автомобил „Фолксваген Поло“ е бил застрахован при ответника ЗД „Б.И.“ АД към датата на настъпване на ПТП е отразено в съставения на 29.05.2018 г. по реда на чл.123, ал.1, т.3, б."б" ЗДвП двустранен констативен протокол за ПТП, подписан от участниците в ПТП, като наличието на застрахователна полица за застраховка „ГО“, сключена със ЗД „Б.И.“ АД, валидна от 9.08.2017 г. до 8.08.2018 г., се установява и въз основа на справка от Информационния център към ГФ. Според изричната разпоредба на чл.574, ал.12 КЗ, данните от Информационния център- до доказване на противното, удостоверяват застрахователя, номера на договора за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или "Злополука" на пътниците, началната и крайната дата на покритието, регистрационния номер и номер на рама (шаси) на моторното превозно средство. Тъй като не е спорно между страните, че делинквентът е бил застрахован по риска „ГО“ при ответника, като няма твърдения, нито данни посочената застраховка „Гражданска отговорност“ да е била прекратена преди датата на ПТП, налага се приемането на извод, че към датата на ПТП- 29.05.2018 г., ЗД „Б.И.“ АД е отговаряло

за причинените от делинквента при управление на л.а. с рег.№ ***** вреди.

Предвид изложеното, при липсата на спор между страните относно наличието на застрахователно правоотношение между ответника и делинквента, ищецът не дължи доказването на този елемент от фактическия състав на регресното си право при условията на пълно доказване.

Следователно, тъй като е възникнала отговорността на причинителя на основание деликт, е възникнала и отговорността на застрахователя на основание застрахователно правоотношение по застраховка срещу гражданска отговорност, т.е. предявеният от ЗК „У.“ АД регресен иск по чл.411 КЗ е доказан по основание. _

Спорен в настоящото съдебно производство е въпросът за размера на дължимото на ищеца ЗК „У.“ АД регресно обезщетение, претендирано въз основа настъпилата суброгация в правата на увреденото при ПТП на 29.05.2018 г. лице, вследствие извършено по имуществена застраховка „каско“ плащане на застрахователно обезщетение за причинените при ПТП имуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на [чл.499, ал.2 КЗ](#), при вреди на имущество обезщетението не може да надвиши действителната стойност на причинената вреда. Обезщетенията за вреди на моторни превозни средства се определят в съответствие с методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, приета с наредбата по [чл.504 КЗ](#) от КФН. Методиката е регламентирана в Наредба № 24/ 2006 г. на КФН, според която- чл.4, същата се прилага като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на моторното превозно средство в сервиз и за случаите, когато обезщетението се определя по експертна оценка.

Дължимото на увреденото при ПТП лице застрахователно обезщетение следва да бъде определено по пазарната стойност на ремонта за отстраняване на претърпените вреди към момента на настъпване на застрахователното събитие. Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на увредените трети лица се определя по правилата на чл.499 КЗ и клаузите на конкретния застрахователен договор. Принципът на пълната обезвреда, залегнал в чл.499, ал.2 КЗ, означава, че обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, в което той е бил преди увреждането- да се приведе увреденото МПС в изправно и годно за движение техническо състояние, в какъвто смисъл е и постановената по приложението на чл.273, ал.2 КЗ /отм./- разпоредба със същото нормативно съдържание, съдебна практика на ВКС /Решение № 115/ 9.07.2009 г. по търг. дело № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т.д. № 652/ 2009 г. на ВКС, ТК, I ТО; Решение № 109/ 14.11.2009 г. по т.д.№ 870/ 2010 г.; Решение № 153/ 22.12.2011 г. по т.д.№ 896/ 2010 г. и др./. Действителната стойност на

вредата по смисъла на цитираните законови разпоредби е пазарната стойност, достатъчна към момента на увреждането за закупуването на имущество от същия вид, респ. пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилата вреда.

В случая от ищеца е представена по делото фактура за извършени в сервиз ремонтни дейности по увреждения при процесното ПТП товарен автомобил „Дачия Логан“, придружена със съответна калкулация, според която стойността на ремонта, включая вложени материали и труд, възлиза на 848.22 лв. /с включен ДДС/. Не е спорно по делото, а се установява и от представените писмени доказателства, че по процесната щета застрахователят- ищец е заплатил за увреждения при ПТП на 29.05.2018 г. товарен автомобил „Дачия Логан“ /чрез сервиза, на който е възложен ремонтът му/ застрахователно обезщетение от 848.22 лв. /банково извлечение от 16.08.2018 г./.

Според заключението на вещото лице по изслушаната в първоинстанционното производство авто- техническа експертиза, прието като неоспорено от страните и възприето от въззивния съд като компетентно и обективно дадено, средната пазарна стойност за възстановяване на щетите, нанесени на товарен автомобил „Дачия Логан“ с рег.№ ***** при ПТП на 29.05.2018 г., които са в причинно- следствена връзка с произшествието, възлизат на общо 907.07 лв. /с включен ДДС/.

При това положение действителната стойност на причинената вреда /чл.499, ал.2 КЗ/ към датата на настъпване на застрахователното събитие, до която застрахователят-ответник дължи плащането на застрахователно обезщетение, следва да бъде определена на 848.22 лв. Предвид направените от вещото лице в приетото като неоспорено от страните експертно заключение констатации, неоснователно е възражението на ответника за несъответствие между претендираното от ищеца регресно обезщетение и действителната стойност на вредата към датата на настъпване на събитието.

При тези данни и доказателства, при зачитане принципа за пълната обезвреда, залегнал в чл.499, ал.2 КЗ, регресната претенция, имаща за предмет платената в сервиз стойност на ремонта на увредения автомобил, се явява основателна. Изплатеното от застрахователя- ищец застрахователно обезщетение от 848.22 лв. покрива действителните вреди, понесени от застрахованото лице, и предвид настъпилата съобразно чл.411 КЗ суброгация подлежат на възстановяване в пълния претендиран по делото размер. Искът по чл.411 КЗ е основателен и доказан и следва да бъде уважен в пълния предявен размер, включващ и претендираните ликвидационни разноски от 15 лв.

При тези съображения обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо това да бъде постановено решение за присъждане на процесното регресно обезщетение от 863.22 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване

на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 ГПК и чл.273 вр. чл.78, ал.1 ГПК ответникът- въззиваема страна дължи да заплати на ищеца- въззивник сумата 610 лв.- разноси за първоинстанционното производство /50 лв.- платена държ. такса, 360 лв.- заплатено адв. възнаграждение /с ДДС/, и 200 лв.- за възнаграждение на вещо лице/, и сумата 385 лв.- разноси за въззивното производство /25 лв.- държ. такса, и 360 лв.- адв. възнаграждение/.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 17.03.2021 г., постановено по гр. дело № 40928/ 2019 г. на Софийски районен съд, II ГО, 68 състав, и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗД "Б.И." АД- гр. София /ЕИК *****/ да заплати на ЗК "У." АД- гр. София /ЕИК *****/ на основание чл.411 КЗ сумата **863.22 лева** /осемстотин шестдесет и три лева и 22 ст./, представляваща *сбор от заплатено застрахователно обезщетение /848.22 лв./* по застраховка "Каско на МПС" по щета № 18119000275/ 2018 г. за имуществените вреди на товарен автомобил "Дачия Логан" с рег.№ *****, причинени при реализирано на 29.05.2018 г. в гр. София пътно- транспортно произшествие с участието на застрахован при ответника по риска "Гражданска отговорност" автомобил „Фолксваген Поло” с рег.№ *****, и ликвидационни разноси /15 лв./, ведно със законната лихва от 16.07.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, а също и **сумата 610 лв.** /шестстотин и десет лева/- **разноси** за първоинстанционното производство, на основание чл.78, ал.1 ГПК, и **сумата 385 лв.** /триста осемдесет и пет/- **разноси** за въззивното производство, на основание чл.273 вр. чл.78, ал.1 ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване- съгласно чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____